

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/70/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124414553
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:6124414553.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v právnej veci žalobcu: SetCar sk, a.s., so sídlom Ulica priemyselná 10, 038 52 Sučany, IČO: 50 387 189, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Tomáš Zboja, advokát s.r.o., so sídlom Kuzmányho 4, 036 01 Martin, IČO: 55 732 453, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, o zaplatenie 909,22 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 49C/116/2024 - 160 zo dňa 11.03.2025, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“, prípadne „okresný súd“) napadnutým rozsudkom prvým výrokom žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 909,22 Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 909,22 Eur od 18.05.2024 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a druhým výrokom žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. Súd prvej inštancie v prvom rade uviedol, že uplatňovaný nárok posúdil ako dôvodný. Uviedol, že poškodený ako právny predchodca žalobcu mal z uzatvorenej zmluvy o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla právo, aby žalovaný za neho nahradil preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci. Okresný súd poukázal na to, že podľa rozhodovacej praxe súdov skutočnou škodou je aj nájomné za prenajaté motorové vozidlo. Poškodený nemožnosťou používania svojho motorového vozidla je paralyzovaný, a preto nie je možné spravodlivo v uplatňovaní nevyhnutných a účelných nákladov spojených so zaplatením ceny za nájom zapožičaného motorového vozidla, dožadovať sa v súdnom spore ešte splnenia ďalších podmienok. Relevantným pre posúdenie nároku zo strany okresného súdu bolo, že poškodenému v dôsledku dopravnej nehody dňa 05.03.2024 vznikla na jeho motorovom vozidle zn. Volkswagen Touareg škoda. Medzi stranami sporu bolo nesporné a žiadnym spôsobom zo strany žalovaného popierané a spochybňované, že poškodenie motorového vozidla zn. Volkswagen Touareg vzniklo v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou zo dňa 05.03.2024, ktorú zapríčinil poistený žalovaný.

1.2. Okresný súd považoval postúpenie pohľadávky poškodeného voči žalovanému na náhradu nákladov za užívanie náhradného vozidla na žalobcu, a to na základe zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej medzi žalobcom a poškodeným, za platný právny úkon, v dôsledku ktorého je daná aktívna

vecná legitímácia žalobcu na uplatňovanie si časti predmetnej postúpenej pohľadávky v tomto konaní. Skutočnosť, že poškodený priamo neplnil svoj záväzok z nájomného žalobcovi, ale tento uhradil jeho započítaním oproti pohľadávke žalobcu voči poškodenému z titulu odplaty za postúpenie pohľadávky, podľa názoru okresného súdu nemala dopad na vznik pohľadávky z titulu náhrady škody, a to s poukazom na skutočnosť, že započítanie je jedným zo spôsobov zániku záväzku. Okresný súd posúdil pohľadávku poškodeného voči žalovanému na náhradu nákladov za užívanie náhradného vozidla ako existujúcu pohľadávku, ktorá vznikla poškodenému, ktorý si počas opravy poškodeného vozidla prenajal náhradné vozidlo, v dôsledku fakturácie prenájmu náhradného vozidla zo strany žalobcu.

1.3. Vzhľadom na potrebu poškodeného počas trvania opravy poškodeného vozidla využívať náhradné motorové vozidlo, okresný súd neuznal krátenie počtu dní, za ktoré sa malo vyplatiť nájomné za prenájom náhradného motorového vozidla zo strany žalovaného, nakoľko nájomná zmluva bola uzatvorená na obdobie od 19.03.2024 do 12.04.2024 (t. j. 25 dní nájmu). Okresný súd podotkol, že faktúra za opravu poškodeného vozidla bola vystavená dňa 11.04.2024, poškodený si pritom motorové vozidlo prevzal hneď dňa 12.04.2024. V čestnom vyhlásení na č. I. 73 spisu poškodený uvádza, že mu bolo vydané vozidlo z opravy v deň 12.04.2024, kedy poisťovňa zaslala servisu oznámenie o poistnom plnení. Zároveň uviedol, že nedisponoval dostatočnými prostriedkami na vyplatenie opravy za predmetné vozidlo, a nebolo v jeho možnostiach vyplatiť cenu opravy vozidla. V takomto prípade bolo podľa názoru súdu prvej inštancie potrebné považovať za primeranú dobu nájmu dobu do 12.04.2024, kedy bolo autoservisu vystavené potvrdenie žalovaného, že za opravu poskytne poistné plnenie. Poškodený totiž potvrdil, že na úhradu za opravu motorového vozidla nemal finančné prostriedky, preto bol nútený využívať náhradné vozidlo.

1.4. Okresný súd podotkol, že aj v prípade, ak by servis poškodenému oznámil, že motorové vozidlo je možné si vyzdvihnúť v deň vystavenia faktúry za opravu (11.04.2024), nemuselo byť objektívne v možnostiach poškodeného hneď v ten deň si vozidlo prevziať. Nie je neprimeraným, ak by sa za účelom prevzatia poškodeného motorového vozidla dostavil do autoservisu v deň bezprostredne nasledujúci po oznámení zo strany autoservisu (t. j. v takom prípade by išlo o 12.04.2024, kedy aj reálne k prevzatiu vozidla zo strany poškodeného došlo). Podľa názoru súdu prvej inštancie je predvídateľným (aj zo strany žalovaného), že servis vykonávajúci opravu motorového vozidla očakáva garanciu toho, že mu bude cena za opravu vozidla vyplatená. Ide podľa názoru súdu o istú formu synalangmy (vzájomnej podmienenosti plnení), kedy servis žiada pred samotnou úhradou faktúry zo strany poisťovne potvrdenie, že k úhrade dôjde.

1.5. Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa neprimeraného času opravy poškodeného motorového vozidla okresný súd uviedol, že poškodeného nemožno zaťažovať tak, aby bol nútený vyhľadávať taký autoservis, ktorý by mu opravu vozidla vykonal v čo najkratšom čase. Uvedené by neprimerane zaťažovalo poškodeného napriek tomu, že v dôsledku zavinenia niekoho iného (t. j. poisteného u žalovaného) mu bola spôsobená škoda na jeho motorovom vozidle. K odbornému vyjadreniu predloženom žalovaným (na č. I. 118 a nasl.) okresný súd uviedol, že vo vzťahu k uvedenému konkrétnemu prípadu opravy poškodeného vozidla nemá žiadnu výpovednú hodnotu. Vo vyjadrení bolo uvedené, aké trvanie opravy je možné akceptovať z technického hľadiska (11 pracovných dní, 15 kalendárnych dní). Z obsahu odborného vyjadrenia vyplýva, že podklady na jeho vypracovanie netvorili okrem iného podklady od autoservisu, ktorý opravu vykonával. Odborné vyjadrenie teda okrem toho, že sa v teoretickej rovine vysporiadavalo s možnou dĺžkou opravy za simulácie skutkového stavu, neodzrkadľuje reálne a individuálne okolnosti počas opravy poškodeného motorového vozidla. Z odborného vyjadrenia nevyplýva, že by si od servisu vykonávajúceho opravu vyžiadal správu o priebehu opravy, informácie ohľadne pracovnej vyťaženia servisu, ohľadne vyťaženia pracovných nástrojov a pracovníkov servisu, pričom tieto skutočnosti sú spôsobilé ovplyvniť dĺžku opravy. Oprava každého jednotlivého vozidla je opravou samostatnou, so svojimi osobitosťami, a bez zohľadnenia týchto individuálnych okolností každej opravy podľa názoru súdu nemožno pristúpiť k stanoveniu „primeraného“ počtu dní trvania opravy. Za účelom zistenia primeranej opravy motorového vozidla v tomto konkrétnom prípade by bolo potrebné disponovať podkladmi od konkrétneho servisu vykonávajúceho opravu a to tak vo vzťahu k preberacím protokolom, zisťovaniu priebehu prijímania do opravy a odovzdávaniu vozidla, posúdeniu termínov dodania náhradných dielov potrebných na opravu vozidla, posúdeniu logistiky v konkrétnom servise, plánovaní prác na jednotlivých opravárenských pracoviskách. Odborným vyjadrením navyše nebolo preukázané, že by oprava poškodeného vozidla bola zdržiavaná, resp. že z nejakého subjektívneho dôvodu na strane servisu nebola vykonaná skôr. Okresný súd z uvedených dôvodov nevychádzal z dĺžky opravy stanovenej ako „primeranej“ v odbornom vyjadrení, ale z reálneho času vykonávania opravy poškodeného motorového vozidla. K tomu, že sa v odbornom vyjadrení uvádza, že poškodené vozidlo bolo napriek poškodeniu spôsobilé na prevádzku v cestnej premávke,

okresný súd považoval za potrebné uviesť, že uvedené nemení nič na tom, že poškodený bol obmedzený v užívaní svojho poškodeného motorového vozidla počas vykonávania opravy poškodení, ktoré vznikli pri poistenej udalosti zapríčinennej poisteným žalovaného. Z toho dôvodu bol nútený si na čas vykonávania opravy prenajať náhradné vozidlo. Nemožno podľa názoru súdu od poškodeného požadovať, aby si priebežne zisťoval v servise, v akom štádiu je oprava za účelom, aby auto prípadne využíval v medzičase opravy (napr. v prípade čakania na náhradné diely). Takýto postup by podľa názoru súdu mohol zdržať celý čas trvania, znížiť efektívnosť, a prípadne ovplyvniť aj výsledok opravy.

1.6. Okresný súd priznal žalobcovi ním požadovaný nárok v rozsahu náhrady za nájom náhradného vozidla za zostávajúcich 7 dní, t. j. v sume 909,22 Eur (129,89 x 7), čo zodpovedá rozdielu medzi žalobcom požadovanou náhradou a žalovaným priznanou náhradou (3 247,20 podľa faktúry na č. I. 11 spisu – 2 337,98 Eur podľa oznámenia žalovaného na č. I. 13 rub spisu). Okresný súd priznal žalobcovi z priznanej časti žalovaného nároku aj úrok z omeškania, a to v zmysle § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, a to od 18.05.2024, t. j. od nasledujúceho dňa plynúceho od uplynutia 15 dní odo dňa skončenia prešetrovania poistnej udalosti (ktoré bolo skončené dňa 02.05.2024), a to podľa § 11 ods. 7 ZPZP, a to aj s poukazom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 309/2020 z 14.10.2021. Výška úroku z omeškania je 9,5 % (t. j. k 1. dňu omeškania bola základná sadzba ECB = 4,5 % + 5 percentuálnych bodov).

1.7. Súd prvej inštancie o trovách konania rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že žalobca bol v spore úspešný v plnom rozsahu, preto mu voči žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie vytýkajúc súdu prvej inštancie vady podľa § 365 ods. 1 písm. d), f), h) CSP. Žiadal, aby odvolací súd rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie alternatívne, aby žalobu v celom rozsahu zamietol a zaviazal žalobcu nahradiť žalovanému trovy prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100%.

2.1. V úvode odvolania žalovaný namietal nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že súd prvej inštancie dospel v napadnutom rozsudku k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď pri posudzovaní primeranej dĺžky opravy neprihliadol na predložené Odborné vyjadrenie č. 33/2024 a rozhodol len na podklade tvrdení žalobcu, že oprava bola v primeranej dĺžke s ohľadom na vzniknuté poškodenia. Konajúci súd rozhodol v prospech žalobcu aj napriek skutočnosti, že žalobca žiadnym dôkazom nepreukázal primeranosť dĺžky opravy vozidla. Súd prvej inštancie úplne opomenul závery Odborného vyjadrenia č. 33/2024, pričom spôsob hodnotenia odborných otázok priamo označil za chybné, a tým nad rámec svojich odborných znalostí, hodnotil odborné otázky. Takýto nesprávny procesný postup pri vykonávaní dôkazov zakladá nesprávnosť a arbitrárnosť rozsudku. Žalovaný v tomto smere poukázal na rozhodnutia krajských súdov. Podľa názoru žalovaného nesprávnym procesným postupom pri vyhodnocovaní dôkazov predložených v konaní, súd porušil právo žalovaného na spravodlivý proces. V dôsledku neprihliadania na Odborné vyjadrenie č. 33/2024 dospel konajúci súd k nesprávnym skutkovým zisteniam o okolnostiach vzniku nároku na náhradu škody vo forme náhrady nájmu za náhradné vozidlo poškodenému subjektu.

2.2. Žalovaný ďalej poukázal na skutočnosť, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil okolnosti prípadu, čím založil ďalší dôvod na jeho zrušenie resp. zmenu. Aj napriek skutočnosti, že náhrada škody sa má posudzovať z hľadiska účelnosti a primeranosti, súd prvej inštancie úplne opomenul toto hľadisko a nesprávne právne posúdil okolnosti prípadu, a to bez prihliadnutia na právne predpisy a ustálenú rozhodovaciu prax súdov. Súd prvej inštancie sa nijakým spôsobom nevysporiadal s argumentáciou žalovanej, v ktorej poukázala na skutočnosť, že poškodený splnomocnil autoservis na všetky úkony vo vzťahu k oprave vozidla. Konajúci súd poukázal len na to, že poškodený nemal šancu dĺžku trvania opravy ovplyvniť. Súd sa však nevysporiadal so situáciou, že splnomocnením autoservisu na riešenie škody poveril poškodený taký subjekt, ktorý vedel priamo ovplyvniť dĺžku trvania opravy poškodeného vozidla. Je nesporné, že právne posúdenie súdu nie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, keď nezohľadňuje prechod práv a povinností na splnomocnený subjekt. Svoje rozhodnutie teda súd prvej inštancie založil na nesprávnych záveroch vyplývajúcich z predložených dôkazov, a rovnako nesprávne právne posúdil celú prejednávajúcu vec. Zároveň je rozhodnutie nepreskúmateľné, keďže sa súd prvej inštancie nevysporiadal kvalifikovane s námietkami žalovanej vo vzťahu k zastúpeniu poškodeného.

2.3. Žalovaný uviedol, že neobstojí záver, že poškodenému prináleží náhrada prenájmu za nájom náhradného vozidla za akokoľvek dlhú opravu vozidla, ktoré malo zanedbateľné poškodenia, keďže nájom náhradného vozidla musí byť vynaložený účelne a v nevyhnutnej miere. V tomto smere žalovaný poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/173/2020 zo

dňa 31.01.2022. Žalovaný mal za to, že nie je na mieste priznávať poškodeným subjektom nájom náhradného vozidla v akejkol'vek dĺžke, keďže spoločnosti zaoberajúce sa prenájmom náhradných vozidiel zjavne parazitujú na systéme povinného zmluvného poistenia. Neprimerane dlhým nájomom náhradného vozidla sa navyšujú náklady do takej výšky, ktorá mnohokrát prevyšuje náklady za samotnú opravu poškodeného vozidla, ktoré má mnohokrát len nepatrné poškodenia.

3. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Uviedol, že žalovaný v odvolaní v zásade namieta spôsob, akým súd hodnotil dôkazy, pričom opomína zásadu voľného hodnotenia dôkazov uvedenú v čl. 15 ods. 1, ods. 2 CSP „Dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon. Žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu.“ Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

3.1. Žalobca mal zato, že súd vo svojom rozhodnutí riadne a presvedčivo zdôvodnil akým spôsobom a prečo vyhodnotil odborné vyjadrenie predložené žalovaným tak ako ho vyhodnotil, a prečo mu pri svojom rozhodovaní nepriložil takú relevanciu, akú požadoval žalovaný. Žalobca sa v plnej miere stotožnil so závermi súdu, ktoré sú uvedené v bode 41. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Mal zato, že odborné vyjadrenie pôsobí zmätočne, keď znalec najprv určil ako primeranú dĺžku opravy z technického hľadiska na 12 pracovných dní a následne ju bez akýchkoľvek poznatkov o priebehu opravy zo servisu znížil na 11 pracovných dní. Napriek skutočnosti, že odborné vyjadrenie namietal ako celok, dôvodnosť námietok žalobcu preukazuje aj skutočnosť, že znalec pri svojich výpočtoch vôbec nevzal do úvahy sviatky pripadajúce na časové obdobie kedy bolo predmetné motorové vozidlo v servise a to Veľký piatok 29.03.2024 a Veľkonočný pondelok 01.04.2024. Teda znalec nesprávne určil počet kalendárnych dní na 15. Odborné vyjadrenie, ktoré predložil žalovaný je vypracované len na základe podkladov, ktoré znalcom poskytuje žalovaný. Znalec si pri vypracovávaní podkladov nevyžiadava od servisu správu o priebehu opravy, informácie ohľadom pracovnej vyťaženia, ohľadom vyťaženia pracovných nástrojov, ohľadom vyťaženia pracovníkov autoservisu a to aj napriek tomu, že všetky tieto skutočnosti majú objektívny vplyv na trvanie opravy vozidla v servise a sú nevyhnutné pre posudzovanie toho, či bola dĺžka opravy skutočne neprimeraná, tak ako to tvrdí žalovaný. Až potom, ako by boli všetky tieto individuálne skutkové okolnosti zohľadnené a obsiahnuté v odbornom vyjadrení, by bolo možné prijať záver, že odborné vyjadrenie je objektívne a v danej veci relevantné. Inak nemožno na základe takéhoto odborného vyjadrenia prijať záver, že oprava vozidla bola neprimeraná. Predložené odborné vyjadrenie nemožno považovať za rozhodné, pretože nezohľadňuje individuálne skutkové okolnosti danej veci napr. pracovnú vyťaženosť konkrétneho autoservisu v rozhodnom období, dostupnosť pracovných nástrojov potrebných na opravu vozidla a ďalšie skutočnosti majúce vplyv na trvanie opravy v autoservise. Oprava každého jednotlivého vozidla v servise sa rieši individuálne a je ovplyvnená viacerými faktormi, uvádzanými vyššie, ktoré odborné vyjadrenie predložené žalovaným nezohľadňuje. V tomto smere žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 27Co/81/2021 a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/34/2024 zo dňa 15.10.2024.

3.2. Žalobca ďalej vo vyjadrení poukázal na to, že žalovaný odvolanie odvodňuje nesprávnym právnym posúdením veci, vo vzťahu k čomu namietal, že súd prvej inštancie sa nijakým spôsobom nemal vysporiadať s argumentáciou žalovaného, kde poukazoval na skutočnosť, že poškodený splnomocnil servis na všetky úkony vo vzťahu k oprave vozidla.

V tejto súvislosti žalobca považoval za potrebné dať do pozornosti, že súd vo svojom rozhodnutí nemusí dať odpovede na všetky argumenty prezentované stranou sporu, ale na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Žalobca poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 251/04 a sp.zn. III. ÚS 209/04. Žalobca mal zato, že pokiaľ žalovaný tvrdil, že poškodený splnomocnil servis na vykonávanie všetkých úkonov vo vzťahu k oprave vozidla a likvidácii poisťnej udalosti, tieto tvrdenia žalovaného sa nezakladajú na pravde, čo preukazuje ním predložené splnomocnenie, v ktorom je vyslovene uvedené, že poškodený splnomocnil servis výlučne na komunikáciu s poisťovňou. Potom sú aj ostatné tvrdenia žalovaného v tejto otázke irelevantné, nakoľko poškodený nesplnomocnil servis na vykonávanie všetkých úkonov vo vzťahu k oprave vozidla a likvidácii poisťnej udalosti. Súd nikde v rozhodnutí nevyslovil záver, že poškodenému prináleží náhrada prenájmu za nájom náhradného vozidla za akokoľvek dlhú opravu vozidla, ktoré malo zanedbateľné poškodenia. Odhliadnuc od uvedeného, nutnosť, účelnosť a nevyhnutnosť nájmu náhradného vozidla bola v konaní riadne preukázaná. Žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/2/2025.

3.3. V závere vyjadrenia žalobca odmietal akékoľvek tvrdenia žalovaného ohľadom toho, že by konanie žalobcu mohlo byť hodnotené ako snaha o zneužitie systému povinného zmluvného poistenia s cieľom

neoprávnene sa obohatiť na úkor žalovaného. Žalobca poskytol svoje plnenie pre poškodených, ktorí sa v dôsledku zavinenia klientov poisťovní dostali do situácie, kedy sa ocitli bez svojho vlastného motorového vozidla v období, kedy sa nachádza v servise za účelom opravy. Počas tohto obdobia žalobca poskytne poškodeným nájom náhradného vozidla, aby ich sociálny komfort ostal zachovaný a aby dôsledky škodovej udalosti, resp. dopravnej nehody pociťovali čo najmenej. Žalobca ani poškodený nijakým spôsobom nedokážu ovplyvniť dĺžku trvania opravy, nakoľko sú to osoby odlišné od osoby vykonávajúcej opravu poškodeného vozidla.

4. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP), t. j. žalovaným, v neprospech ktorého bolo rozhodnuté, keďže súd prvej inštancie žalobe vyhovel, včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ustanovenia § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v zmysle ustanovenia § 380 CSP je viazaný odvolacími dôvodmi (odsek 1) s výnimkou väd týkajúcich sa podmienok konania, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (odsek 2). Z toho vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť odvolacím dôvodom v zmysle ustanovenia § 365 CSP, prihliadať nemôže, aj keď by takéto pochybenia zistil. Odvolací súd konštatuje, že nevzhliadol žiaden nedostatok naplnenia podmienok konania.

6. Odvolateľ v odvolaní vzhľadom na obsah odvolania a charakter odvolacích námietok primárne namietal nepreskúmateľnosť, arbitrárnosť a nedostatočnú odôvodnenosť rozhodnutia súdu prvej inštancie.

7. Krajský súd posúdil relevantnosť týchto konkrétnych odvolacích dôvodov, teda to, či súd prvej inštancie na správne a v úplnosti zistený skutkový stav aplikoval príslušné právne normy a či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, a to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú otázku alebo argument sporovej strany, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/2005).

8. V kontexte vyslovených súvislostí odvolací súd v prvom rade pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia, ktorej súčasťou je aj právo strany na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančného súdu musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní. Súd sa teda musí účinne zaoberať námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, podobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254-B, strana 49, § 30). Inak povedané, judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko, Hiro Balani c. Španielsko, Georgiadis c. Grécko, Higinis c. Francúzsko). Ak rozhodnutie okresného súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 CSP, je nepreskúmateľné. K porušeniu práva na spravodlivý proces môže teda dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porovnaj I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, 4Cdo/34/2018, 4Cdo/3/2019, 5Cdo/57/2019, 8Cdo/152/2018). V zmysle judikatúry Ústavného súdu SR pritom platí, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu, je však povinný na základe predpokladaného a umožneného procesného úkonu strany primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (II. ÚS 675/2014, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07). Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každej strane konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe došiel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. V konaní na súde je teda potrebné dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový

postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal.

8.1. Vychádzajúc z vyššie vyslovených východísk odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP, keď uviedol rozhodujúci skutkový stav a primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania a svoje právne závery náležite vysvetlil a uspokojivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. I keď nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jeho riadneho odôvodnenia je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť sporovej strane, aby uskutočňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, podľa názoru odvolacieho súdu v prejednávanej veci o taký prípad nešlo, keď súd prvej inštancie náležitým a zrozumiteľným spôsobom prezentoval svoje skutkové a právne závery, z ktorých pri svojom rozhodnutí vychádzal. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia preto nemožno in globo považovať za rozporné s požiadavkou vyplývajúcou z práva na spravodlivý proces, keďže je z neho zreteľné, z akého skutkového stavu súd prvej inštancie pri rozhodnutí vychádzal a o aké ustanovenia právnych predpisov sa jeho rozhodnutie opieralo a ako boli tieto relevantné ustanovenia ním interpretované. V konkrétnostiach prejednávanej veci odvolací súd navyše poukazuje na to, že žalovaný bližšie v odvolaní ani nevymedzil s akou jeho argumentáciou podstatnou pre rozhodnutie sa súd prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozhodnutí nevysporiadal.

9. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávna právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval. V prejednávanej veci má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, ako aj zákona o povinnom zmluvnom poistení, preto odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť a nemôže dať za pravdu odvolateľovi, ktorý v odvolaní neuviedol také právne relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia.

10. Rovnako ako nedôvodnú odvolací súd vyhodnotil aj odvolaciu námietku žalovaného, týkajúcu sa neprimeraného času opravy poškodeného motorového vozidla, poukazujúc na Odborné vyjadrenie č. 33/2024.

10.1. Vo vzťahu k zodpovedaniu tejto žalovaným namietanej otázky odvolací súd upriamuje pozornosť na bod 41. odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým názorom sa odvolací súd plne stotožňuje, a to že odborné vyjadrenie teda okrem toho, že sa v teoretickej rovine vysporiadavalo s možnou dĺžkou opravy za simulácie skutkového stavu, neodzrkadľuje reálne a individuálne okolnosti počas opravy poškodeného motorového vozidla. Z odborného vyjadrenia nevyplýva, že by si od servisu vykonávajúceho opravu vyžiadal správu o priebehu opravy, informácie ohľadne pracovnej vyťaženia servisu, ohľadne vyťaženia pracovných nástrojov a pracovníkov servisu, pričom tieto skutočnosti sú spôsobilé ovplyvniť dĺžku opravy. Odborným vyjadrením navyše nebolo preukázané, že by oprava poškodeného vozidla bola zdržiavaná, resp. že z nejakého subjektívneho dôvodu na strane servisu nebola vykonaná skôr.

10.2. Na doplnenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie považuje za odvolací súd za vhodné doplniť, že zásadnou a medzi stranami spornou otázkou v spore bolo to, či dobu, po ktorú je motorové vozidlo poškodené a umiestnené v autoopravovni, možno ponímať absolútne v tom zmysle, či skutočnosti ovplyvňujúce túto dobu (vo význame jej predĺženia) nemôžu byť na ujmu poškodeného. Odvolací súd pri posudzovaní uvedenej otázky má za to, že na jednej strane je (východiskovo) potrebné zohľadňovať samotnú skutočnosť, ktorá viedla poškodeného k tomu, že si prenajal motorové vozidlo z dôvodu nemožnosti užívania jeho vlastného motorového vozidla, a to po dobu opravy, keď táto nemožno bola spôsobená práve poistníkom žalovaného ako poistovateľa, avšak na strane druhej je potrebné brať ohľad na to, že môžu nastať (a aj bežne nastávajú) situácie, kedy doba opravy nie je determinovaná výlučne rozsahom poškodenia (a potreby vykonania poškodeniu zodpovedajúcej opravy), a že na dobu opravy môžu mať vplyv aj ďalšie okolnosti, ktoré opravu (resp. zotrvanie poškodeného vozidla v opravovni) predĺžia. S poukazom na uvedené nemožno potom, podľa názoru odvolacieho súdu, vnímať dobu, po ktorú sa poškodené motorové vozidlo nachádza v autoopravovni, absolútne ako dobu, rozhodnú pre určenie primeranosti nájomu, nakoľko na dĺžku opravy môžu mať vplyv

aj ďalšie (s potrebou opravy poškodenia motorového vozidla bezprostredne nesúvisiace) okolnosti, za ktoré škodca nemôže niesť zodpovednosť. Na druhej strane však ani vychádzanie z primeranej dĺžky opravy zodpovedajúcej „technickému“ výpočtu nemožno brať ako jediné určovacie kritérium, nakoľko toto nemusí vo všetkých aspektoch zodpovedať konkrétnostiam posudzovaného prípadu. V danom prípade odvolací súd poukazuje na to, že žalovaný svoju obranu týkajúcu sa primeranej doby opravy vozidla poškodeného a jeho zotrvania v servise redukoval iba na svoju individuálnu úvahu (výpočet) bez toho, že by tento výpočet akokoľvek zohľadňoval objektívne okolnosti, ktoré mali vplyv na dobu samotnej opravy, tak ako na to vhodne poukazuje súd prvej inštancie v bode 41. odôvodnenia svojho rozsudku.

10.3. Odvolací súd nad rámec uvedeného poukazuje na to, že aj keď žalovaný predložil odborné vyjadrenie, toto by bolo možné akceptovať iba ako určitú mierku pre posúdenie primeranosti doby zotrvania motorového vozidla, ktoré však v konečnom vyjadrení je/môže byť v každom individuálnom prípade podmienené ďalšími okolnosťami. V predmetnom odbornom vyjadrení neboli zahrnuté údaje, ktoré mali vplyv na dobu samotnej opravy a ktoré by mali za následok neúmerne predĺženie opravy, z ktorého dôvodu nie je možné prijať záver, že primeranosť doby zotrvania motorového vozidla bola relevantným spôsobom spochybnená. Vychádzajúc potom z premisy, že opravovňa postupuje tak, aby poškodené vozidlo opravila čo najrýchlejšie v rámci svojich kapacít, pričom odborné vyjadrenie neobsahuje konkrétne okolnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť pochybenie opravovne pri vykonávaní opravy, ktoré by malo za následok predĺženie samotnej opravy, možno podľa názoru odvolacieho súdu akceptovať výšku škody, ktorá zodpovedá nájomnému po dobu zotrvania poškodeného vozidla v opravovni. V tejto súvislosti odvolací súd opätovne poukazuje na to, že motorové vozidlo poškodeného sa nachádzalo v opravovni od 19.03.2024 do 12.04.2024, t. j. 25 dní, z čoho na obdobie tejto opravy prislúchali celkovo tri víkendy, dva sviatky (Veľký piatok, Veľkonočný pondelok), pričom zo spisového materiálu ďalej vyplýva, že na predmetnom opravovanom vozidle musela byť vykonaná doohliadka, čo malo za následok predĺženie doby opravy s tým, že autoopravovňa na vozidle pracovala bez akéhokoľvek predlžovania opravy.

11. Ďalšie argumenty žalovaného v odvolacom konaní odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vyporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku či pripomienku nastolenú stranou, je potrebné, aby bolo reagované len na podstatné a relevantné argumenty strán konania (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 200/09 a pod.). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu zaoberajúcu sa ďalšími irelevantnými okolnosťami prejednávanej veci, už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

12. Pokiaľ ide o rozhodnutie súdu prvej inštancie v závislom výroku o práve na náhradu trov konania, žalovaný neprodukoval žiadne odvolacie námietky, ktoré by mohli byť predmetom prieskumu v odvolacom konaní. Vzhľadom na vyššie uvedené, konštatujúc nedôvodnosť odvolania žalovaného, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP tak vo výroku I., ako aj vo výroku II. ako vecne správny potvrdil.

13. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP pri aplikácii ustanovenia § 262 ods. 1 a ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol v celom rozsahu úspešný a vznikol mu tak nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré mu v súvislosti s konaním vznikli (§ 255 ods. 1 CSP), a to v rozsahu 100 %. Odvolací súd tak žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

14. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).

V Žiline dňa 29. októbra 2025
JUDr. Roman Tichý

predseda senátu
JUDr. Eva Malíková
člen senátu
JUDr. Vladimír Topoľančík

člen senátu